

Chr. 525. 12.

B. M. 7

II n
7363

IOANNIS BOCERI,

POETAE MINDENSIS

PRAESTANTISSIMI,

VITAM, FATA ET SCRIPTA

ACCVRATIVS EXPONIT,

ET AD

ACTVM ORATORIVM

IN DIEM XXVII. APRILIS

ANNI cIdo Is cc L.

EOS, QVIBVS HVMANITATIS STVDIA CORDI
SVNT,

PEROFFICIOSE AC PERAMANTER

INVITAT

IOAN. CAROLVS OPITIVS

R. M. G.

MINDÆ, STANNIS ENAXIANIS.

IOHANNIS BOCCERII

POETA MINDENSIS

ORATIONES

ET ALIA SCRIPTA

ACCVRATVS EXPOSITVS

ET AD

ACTVM ORATORIVM

IN DIEBVS XVII APRILIS

ANNO MDCLII

IOHANNIS BOCCERII

ORATIONES

ET ALIA SCRIPTA

ACCVRATVS

EXPOSITVS ET AD

ACTVM

ORATORIVM

LECTVRIS SALVTEM!

Biennium abhinc, Humanissime Lector, ad historiam Westphaliæ litterariam eo tantum consilio adgressus sum, vt de quibusdam doctis Westphalis, nisi elaborata concinnitate comtiora, saltem veriora traderem. *Tres Wesselingios* produxi in medium, e quibus de *Hermanno Wesselingio* restant duo, quæ supplementi loco hic addenda videntur. Vnum est *sepulcri inscriptionis*, quæ in diui Paulli, quod Mindæ est, templo legitur, his verbis:

Sempiternæ memoriæ piorum conjugum

Viri amplifs: consultifs: DN. Hermanni Wesslingii J. C. Holsato-Schaumburg: Profess: quondam Juris in illust: Hag: Gymnas:

Primarii et Consiliarii intimi; ejusdemque uxoris dilectifs: Catharinæ Sobben Matronæ multarum virtutum laude conspicuæ:

Quorum ille An. Chr. 1633 et. 72: Hæc An. 1650 et. 83 placide in Domino obdormiuit

Monumentum hoc Gratiud: ergo posuere heredes

Anno 1. 6. 5. 2.

Manifesto ex his compertum habeo, Virum hunc demerendis hominibus genitum, in hanc lucem anno cło 1631 fuisse susceptum. Alterum sunt *duæ orationes* a grauissimo ac sanctissimo hoc Viro Hagoniæ habitæ, quarum notitiam humanitati Viri summe reuerendi C. A. Dollii, sacrorum per Comitatum Schauenburgicum antistitis, in acceptum refero. *Prima inscribitur: Oratio in abdicatione anni-*

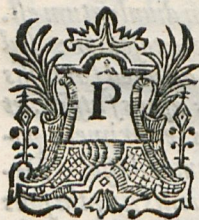
uersarii magistratus scholastici, et solenni renuntiatione noni Rectoris illustris Gymnasii Schaumburgici, habita publice in Auditorio maiore ab Hermanno Weßlingio Mindano J. Cto, consiliario, et Pandectarum Juris Professore ordinario 1. die Maji. Psalm 31. In te Domine speravi, non Confundar In aeternum. Stadthagii in 4t. duæ plagulæ. Secunda hunc præ se fert titulum: *Vetus et noua pentecoste Heroico carmine religiose adumbrata, et in exemplum publicæ imitationis studiosis exhibita, recitato in majori illustris Gymnasii auditorio, feria secunda Pentecostes Anni 1611, ab Hermanno Weßlingio Mindano J. Cto, Consiliario Schaumburgico, et Professore Pandectarum publico, Psal. 143, v. 10. Doce me facere voluntatem Tuam, quia Deus meus es Tu: Spiritus Tuus bonus deducet me in terram rectam. Haga Schaumburgicorum in 4t. plag. duæ. Admonet me in præsentia promissæ continuationis fides, vt quendam e doctis Westphalis in lucem euocem. Is erit Ioannes Bocerus poeta præstantissimus, de quo ea, quæ, quanta fieri potuit accuratione, ex ipsius scriptis congeffi, posteritati propagabuntur. Honorificentissimam vero est causa, cur mentionem hoc loco faciam Viri perillustris ac generosissimi Dn. Bartholdi Dieterici de Negendanck Senatoris prouincialis ducatus Megapolitani et dicasterii summi prouincialis Adfessoris, cetera: nec non summe reuerendi Ioannis Christiani Burgmanni Doctores ac Professoris Theologiæ apud Rostochienses clarissimi: summe item venerabilis A. M. Göringii Synedrîi sacri principatus Mindensis Adfessoris et sacrorum antistitis: Petri quoque Kohlii, celeberrimi apud Hamburgenses Professoris: quippe quorum singularis beneuolentia e suis librorum scriniis ea, quæ desiderabam, suppeditauit atque de Bocero a me collecta effecit multo perfectiora. Nec tacitus vlllo modo possum præterire studium prænobilis atque eruditi adolescentis Friderici Wilhelmi Carstedii, qui vltro Regiam Bibliothecam Berolinensem perquisiuit, et, quæ reperire potuit, Boceri scripta mecum communicauit. Maximas tantis Viris tamque insigniter comitate me complexis publice ago gratias, maiores etiam habeo. Hoc enim pacto mihi contigit, vt scriptorum Boceri fere nullam inuestigationem meam subterfugerit. Hæc sunt beneuole Lector, quæ te præfando scire volui. Tu vero hosce qualescunque labores meos boni velim consulas recteque valeas.*

D. Mindæ Calendis Aprilis anni c1o 1o cc L.

Q. D. O. M. B. V.

§. I.

oëtarum in Westphalia nullo umquam tempore fuisse vbertatem, vel eos non præterit, qui tantum a limine historiam rei litterariæ salutarunt. In his, quos Mindensis prouincia tulit, præter *Hermannum Huddeum* non nisi duo nominandi sunt poetæ, qui scriptis inclaruerunt. Vnus est BERNHARDVS LÛDERVS Mindanus: alter JOANNES BOCERVS, qui modo Mindensem, modo Hauspergium se nominauit. Ille, Hamelmanno teste, concionator Euangelii Mindæ in templo St. Martini fuit: sed inde dimissus atque aliquamdiu in vrbe Hamelensi Rectoris scholæ officio functus, anno 1557 Huxariam in locum *Polbennii* ad sacra in æde S. Nicolai facienda vocatus est, vbi anno 1566. diem suum obiit. *Hominem doctum et poetam, nec non venerabilem et doctum virum* prædicat Lüderum Hamelmannus, ipsique sequentia tribuit scripta: 1. Carmen in urbem Mindam. 2. Carmen de miseria prædicatorum nostri temporis ad Joannem Comitem de Hoya. 3. Paraphrasin primæ epistolæ diui Joannis carmine concinnatam. 4. Epi-

gramma in carmen Huddæi de fonte Pyrmontano. 5. Elegiam in librum Hamelmanni de missa. Conf. Hamelmanni Opera Lemgouix anno 1711, edita pag. 1317. 933. 1092. 256. et 232. Sed ne vnicum quidem ex his Lüderi scriptis vsurpare oculis mihi contigit. Placet vero hoc loco addere iudicium, quod Bocerus de illo tulit in dedicatione carminis de Origine, antiquitate, et celebritate vrbs Mindæ lit. A. 7. *Qua in re (patriæ dignitate ab iniuria obliuionis vindicanda) laudandus est honestus conatus et studium illius vestræ vrbs alumni (is erat Lüderus) cuius carmen in laudem patriæ scriptum aliquot abhinc annis Vitebergæ publice excusum et in lucem diuulgatum est. Eius ego in patriam pietatem vnice amplector et exosculor: sed profecto optarem, illum alio orationis genere, ad quod fortassis magis, quam ad carminis vires et proprietates aptus fuisset, et quo latini sermonis puritatem et vsum melius exprimere potuisset, patriæ suæ dignitatem celebrasse et commendasse. Detrahitur enim maximis et grauissimis rebus orationis ineptia suus splendor omnisque honor et dignitas. Et qui se ad orationis aliquod genus temere conferunt, laudemque ex eo affectant, cui natura sunt impares, aut quod non summa arte et industria, aut doctorum mediocri saltem approbatione perdidicerunt, ii nihil secius videntur facere elephantis, qui cum natate nesciant, iuxta ripas flumiuorum obambulare gaudent.* Et reliqua.

§. II.

Bernhardum Lüderum longo post se interuallo reliquit, et sibi facile principem locum inter poetas Westphalos vindicauit insigne illud decus Mindensis prouinciæ, *Joannes Bocerus*, siue diuitem et benignam ingenii venam, siue multitudinem ac magnitudinem monumentorum eius, siue dignitatem argumenti, quod carminibus complexus est, siue casti-

castitatem ipsius poematum spectemus. Patriam eius Hamelmannus his verbis indicat: *Joannes Bocerus Laureatus et clarissimus nostri seculi poeta ex ditone Mindensi, verum trans ripas Visurgis versus Saxoniam ortus.* Atque David Chytraeus: *habui, inquit, in hac Rostochiensi Academia collegam et amicum Joannem Bocerum prope Mindam in Westfalia natum.* Hos sequuti sunt fere omnes, qui de Bocero egerunt, nec germanam eius patriam nominatim protulerunt. Ipse vero, quem nonnulli Janum Bocerum nominarunt, passim in scriptis suis satis luculenter patriam suam insigniuit: vt libro IV. de Origine et rebus gestis Regum Daniae canit patriam suam

Est sita, bellipotens gelidum qua conspicit axem

Saxo, montanis fertilis ora iugis:

Mons, alium celsis spectat qui vertice montem,

Seruat Eremitae sacraque templa pii,

Qui quondam degit solis Anthonius oris,

Pertulit et stygii vulnera mille ducis;

Cuius in abruptis prisco radicibus aevo

condita sunt patriae tecta vetusta meae.

Belliger hic priscis habitauit Brueterus annis,

Restitit et signis, Roma superba, tuis.

Et in Epistola, qua toti Senatus Mindensis ordini amplissimo carmen suum de Origine vrbis Mindae nuncupat, haec commemorat: *Et postquam a pueritia procul a patria in peregrinis vixi regionibus, sepe me tenuit istius castri videndi desiderium, quod de vicino monte nomen habet: in quo me Deus nasci voluit, et a Mindanae vrbis moenibus dimidio milliari distat.* Idem prooemium libri I. Carminum sacrorum his inchoat:

Jan

*Jam mihi labuntur septeni tempora lustris,
Et triplex iterum ducta recurrit hiems;
Ex quo VITALES HAUSI PUER EDITUS AURAS
NON PROCUL A RIPIS, FLAVE VISURGI, TUIS.
Belliger in priscis ubi quondam Bructerus annis
Fortia pro patriis miscuit arma focis.*

Elegia L. Joannis Codicii ad Bocerum subiuncta libro
V. de Origine et rebus gestis Regum Daniae idem confirmat:
*Te laudat vitreo pulcherrimus amne Visurgis,
DULCIA QUI PATRIAE SEPARAT ARVA TUAE.
Tu PATRIAM summis implebis laudibus ARCEM,
Cui sunt MONTANAE nomina clara DOMUS.*

§. III.

Quemadmodum igitur Ludouicus Cœlius Richerius patriam suam Rhodigium primus illustravit, quod antea cimmeriis obuolutum tenebris latuerat; itemque Pufendorfii pagum Fleam nobilitarunt, alii alia loca obscuriora: sic noster Bocerus oppidum HAUSBERGAM, situm in radicibus montis, in quo castrum quondam exstructum fuit, sedes nobilium de Monte, ad ripas orientales Visurgis, qui inter duo iuga montium versus orientem et occidentem excurrentia ad septentriones decurrit, illustriorem scriptis suis reddidit. Memorabilis autem *Hausberga* est duobus montibus ad utramque ripam Visurgis sibi oppositis seseque in sublime attollentibus, de quibus Bocerus:

*- - hinc alio diui stat vertice templum
Anthonii: ast illinc priscis tibi Margaris annis
Condedit excelsas sedes arasque vetustas:
Montibus Arctoïis his nullus celsior oris
Aequoreas spectat radice propinquior undas.*

Ille

Ille pone Hausbergam orientem versus dicitur Mons Anthonii, vulgo: de **Tönniesberg**: hic versus occidentem assurgens Mons Vitichindi de **Wedekenberg**, in quo arx Vitichindi de **Wedekenstein**, et in summo montis cacumine Sacellum S. Margaritæ dicatum, de **Margreten-Clus**, iuxta quod fontis limpidissimi ac dulcissimi scatebra, egregium naturæ præbet spectaculum. Præterea castellum Hausbergense caput est præfecturæ, quæ inter quinque, in quas Principatus Mindensis describitur, vt Hausbergensem, Petrihagensem, Reinebergensem, Radensem atque Schlüsselburgensem, maxima, latissimeque patens existit. Sed hæc tamquam in transitu. De parentibus vero Boceris, propter bellorum iniurias, nihil compertum habeo, præterquam quod honesti fuerint, rem familiarem mediocrem possederint, plures liberos vtriusque sexus sustulerint, puriorem denique Evangelii doctrinam maturrime exceperint. Nomen ipsis fuit **Bödeker**, ex quo per syncopen **Böker**, vnde noster sibi tribuit nomen *Bocerus*. **Bödeker** vero idem est, quod dialecto superioris Saxonie **ein Böttger oder Fassbinder**, aliaque dialecto **ein Büttner**, linguaque Romana Vietor, Græce autem Pithopœus et Lygistes. Propinqua, ni fallor, cognatione nostrum Bocerum attigit Bernhardus Bocerus, qui apud Hamelenses Formulæ concordie subscripsit. cf. Indicem anno 1581. Dresdæ typis exscriptum.

§. IV.

Mirum, quantum a veritate recesserit *Claudius Lyschander* Regis Daniae quondam Historiographus, in scripto, quod de scriptoribus Danicis ordine alphabetico reliquit, in quo Johannem Bocerum vindicavit doctis Danis; sed perperam. Vir perillustis atque excellentissimus *Ernestus Joachimus de*

B

West-

Westphalen Tomo III. Monumentorum ineditorum rerum Germanicarum, præcipue Cimbricarum et Megapolensium istud scriptum inseruit pag. 447. seqq. vbi pag. 474. hæc leguntur; *Johannes Bocerus, natione Cimber, civis Wiburgensis filius, loci eiusdem ludi Rector et Canonicus, artium liberarium et philosophiæ Magister, in sacris scripturis excellenter versatus, ingenio, eloquio, vena et antiquitatis studio clarus, moribus et ætate venerandus: I. De origine et rebus gestis Ducum Megapolensium Lib. III. II. De origine et rebus gestis Danorum, Ducum Holsatiæ et Comitum Schouenburgensium Lib. V. ad Christianum III. Lips. 1557.* Profecto hæc vigilans non somniasset Lyschander, si ea inspexisset, quæ supra §o II. ex hoc ipso Boceri libro de patria eius attulimus. Erravit etiam *Georgius Fabricius Chemnicensis*, qui *Bocerum* cognominavit *Lubecensem*,

§. V.

Dissentiunt quoque inter se scriptores rei literariæ de Boceri anno natalitio. Alii enim ipsi natalem annum tribuunt 1510, vt Bibliotheca Hamburgensis historica Cent. II. et qui eam sunt sequuti; alii cum Hendreichio annum 1516. a cuius partibus stat Cel. Iöcherus in Lexico literario Ed. 1733. Sed audiamus ipsum Bocerum. Is in libris IV. Sacrorum carminum ao. 1565. editis Rostochii diserte in proœmio scribit:

Jam mihi labuntur SEPTENI tempora LUSTRI

Et TRIPLEX ITERUM DUCTA recurrit HIEMS,

Ex quo vitales hausit puer editus auras.

iterum sub finem Libri I. in nocte natalitia Iesu Christi sub anni 1562. initium, quo carmine solem et lunam adloquitur:

Et mihi TER DENOS, et SEX POST insuper ANNOS,

Huius quæ facitis festa redire diem,

Visite me dextris felicia lumina signis

Et placide cursus continuate meos,

An-

Annus Bocerus, quod obseruandum, inchoabat a natali Domini nostri Iesu Christi; id quod ipse indicat Libro IV, vbi carmen his verbis inscripsit: in natali Domini nostri Iesu Christi, qui inchoabat annum humanæ salutis 1565. Denique Libro IV. Carminum sacrorum litt. L, 2. fac. b. prioris editionis (nam in posteriori editione eiusdem anni 1565. hi versus omitti sunt) in carmine ad angelum suum, canit:

*Tu vitæ cursum per DENOS QUATTUOR ANNOS
Seruasti, illeso cunctaque nostra statu.*

Accedit L. Ioannes Codicius, qui in Elegia ad Ioannem Bocerum quinque libris carminum de Origine et rebus gestis Regum Daniæ anno 1557. subnexa amicum suum his verbis adloquitur:

*Tu quoque præstantum vatam laus magna, Bocere,
Perpetuo fulgens carmine, viue diu.*

*Dent superi, nobis vt plura peëmata condas
Dum nunc floret adhuc leta iuuenta tibi:*

*Nam modo TER TRIPLICIS tangens CONFINIA LUSTRI
Das satis ingenii pignora magna tui.*

Ex his fati superque, vt opinor, euidentis ac perspicuum fit, Bocerum anno reparatæ salutis 1524. in lucem fuisse susceptum.

§. VI.

Mindam puer circiter nouennis venit, vt ingenuarum artium fundamenta poneret, atque omnem operam in literis disciplinisque sumeret. Liberalia hic studia tam cupide tamque laboriose exercuit, in iisque tantum profecit Bocerus, vt numquam ex animo eius grata atque iucunda illius temporis discefferit memoria. Testantur id publicæ litteræ, ad clarissimos et ornatissimos viros, inclutæ Mindensium Reipublicæ consules dignissimos, totumque Senatus ordinem

ampliffimum, anno 1563. V. Non. Julii datæ, in quibus hæc leguntur præclara: *Et ego felicitatem et incolumitatem vestræ reipublicæ in hoc maxime sitam esse existimo, quod iuuentuti erudiendæ præclaram semper nauauit operam; nec tam diuitiis et reliquis ornamentis, quam bonis moribus et disciplinis urbem conspicuam ornatamque esse voluit. A multis enim iam seculis in vrbe Minda Senatus liberalitate, et populi benignitate frequens floruit schola: et ANTE TRIGINTA ANNOS cum puer prima litterarum fundamenta ibi discerem, magnam commilitonum copiam et docentium industriam reapse comperi. Quodsi his periculosis temporibus et bellorum tumultibus, vt fieri solet, parum a pristino instituto decedere vrbs Musis et Phæbo dedita, coacta fuit, et respub. litteraria damnum fecit: vestri erit officii, clarissimi ornatissimique viri, tam necessariæ et vtili causæ prospicere, et pristinum decus in fouendis bonis litteris recuperare: et quum cura, et iuuentutis instituendæ diligens et laudabilis ratio, quasi per manus a maioribus vestris vobis data et commissa sit, ne vos a possessione auitæ laudis temporum iniuria, et nostri seculi inertia eici patiamini, per propriam vos obtestor salutem et gloriam. Enimuero non maiori emolumento aut felicitate vestram cumulabitis rempub. quam diligenti iuuentutis educatione et institutione. Inde enim, tanquam a perenni fonte, omne decus, et vera virtus in cætus hominum dimanat: et nervus et fundamentum est totius Reip. adolescentium salutaris et concinna educatio, quæ nusquam alibi rectius fieri potest, quam in scholis bene constitutis. Nam monstrosa et male educata ingenia, vbi ad rempub. gubernandam accesserint, quantum damni dare soleant, nimis magno nostro malo, his temporibus experti sumus. His paullo post subiungit sequentia: Et quum in vrbe vestra, vestris salutaribus auspiciis prima litterarum fundamenta puer in SCHOLA MARTINIANA didici: mei officii et gratitudinis partem esse existimaui, VRBEM PRIMAM*

STVDIORVM MEORVM ALTRICEM, aliquo litterarum monumento et munusculo rursus demereri et adficere, eiusque immortales laudes, et studium in fouendis bonis litteris grata mente predicare. Non minor enim gratia præclaris urbibus habenda est, quæ iuuentuti ad litteras discendas benigna præbent hospitia, quam ipsis parentibus, quorum voluntate Musarum castris addicimur, et immensis sumptibus ad ingenii capessendos fructus alimur. Bocerum autem alias quoque frequentasse scholas, ex Elegia Codicii, cuius supra mentionem feci, coniecturam capio, eiusque versu 57, 58.

*Te Rhenus puerum cantantem nobile carmen
Audiit, et liquidis Werda senilis aquis.*

§. VII.

Memoria iam prosequar Bocerum in Academias, Wittebergensem, Lipsiensem, Francofordianam et Rostochiensem. Wirtebergam accessit circiter annum 1541, id quod patet ex ipsius Fribergo in Misnia, quod carmen anno 1553, editum his verbis orditur:

*TER QVATER EXEGIT repetitum Cynthius orbem,
Dum, procul a patria fidisque remotus amicis,
Cara per oblatam diduco tempora sortem,
Nec piger Aoniis desudo miles in aruis.*

Hic studia litterarum et politionis humanitatis, consuetudines præterea et familiaritates cum doctissimis viris, in primis Philippo Melanchthone, quem summa obseruantia diligentissime coluit, denique opportunitates illius academiae ad parandum ea, quæ ad victum et ad cultum suppeditent, ipsum diutius et vsque ad annum 1549, sunt demorata. Ap-

paret hoc ex epistola, quam Ioannes Caffitanus, cognominatus Penningbuttel, Lubeca, patria sua, anno 1555. Calendis Iunii ad Bocerum misit Francofordiam, sub cuius initium versu 17 seqq. hæc habet:

*Nam dum Leucorea vivebas hospes in vrbe,
Ex quo si memini, SEXTA RECVRIT HIEMS;
Hic ubi detinuit nostras doctissimus aures,
Quem proprio fouit paruula Bretta sinu,
Quo pietate viro non est præstantior aliter
Nec melior nostro natus in orbe fuit:
Aonidum, nosli, communia sacra sororum
Vicino iunctis culta fuisse lare.*

Ceterum non tantum ad artem poeticam, stilique Romani elegantiam, verum etiam ad rerum gestarum monumenta inuestiganda, omnesque antiquitates tenendas omnino studio omnique opera incubuit, idque exemplo summorum istius ætatis poetarum, Georgii Sabini, Petri Lotichii, Victorini Strigelii, Ioannis Schofferi aliorumque, qui iis carminibus, quæ condiderunt, vel res sacras vel historias complexi sunt, et carminibus illustrarunt

Τὴν δόξαν Θεῶ ἀθανάτων, κ' ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν

Incidit vero illius ætas et studiorum ratio in tempora ista misera et luctuosa belli Smalcaldici, quod non solum plures Germaniæ prouincias trahebat in calamitates, sed et studiis humanitatis et litterarum magnum iniungebat detrimentum: qua de re in scriptis Boceri querelæ occurrunt grauissimæ, cum primis in Elegiarum libro, qui Lipsiæ anno 1554. prodiit, quem ab his exorsus est:

*Parue Liber medio Martis confecte tumultu,
Te procul a Domino fors iubet ire tuo.*

Ipre-

*I precor, o certus lacrimosi temporis index,
Et geme communis tristia fata mali:
Undique dum Mauors ferro grassatur et igne,
Deflet et indignas Teutonis ora vices.*

Nec mirum, poetam variis miseris pressum, carminibus cultum victumque quæsiuisse, quo spectant illa, quæ ibidem sequuntur:

*Quis tibi, feralis si forte nocebit egestas,
Depromet loculis æra petita suis?
Quisue via lassum, cunctis et rebus egenum
Accipiet tecto, subsidiumque feret?
Heu! te difficilis quam multa pericula sortis
Nec manet vnus vis superanda mali?
Paupertas, tristisque fames, liorque superbus
Exacuunt vires in tua damna suas.*

Idem quoque significare videtur Codicius in elegia sua his versibus:

*Cum caneres, lentis procedens fluctibus Albis
Est tibi gratatus MVNERE sæpe LEVI,*

§. VIII.

Witteberga discessit Lipsiam circiter annum 1550, ibique per quinque commoratus est annos, non alio consilio ac proposito, nisi, vt sedem sibi stabilem et domicilium certum quæreret. Satis diserte hoc desiderium suum exponit ab initio carminis, quod Fribergum inscripsit, hisce versibus:

*At varios vitæ casus, fortisque labores
Experior, cupidam dum mens absolueret metam
Nittitur, vt cultu, rerumque feracior usu,
Venturæ referat fructum, laudemque senectæ.*

Pla-

Planius atque apertius, immo, quum spes ipsum, sicut Wittebergæ, ita etiam Liptiæ fefellisset, in elegiarum libro, querelarum plenissimo, explicat hoc desiderium impatientius, in primis Elegia IV. ad Doctorem Ioannem Rudelium Syndicum Lubecensem:

*Multa tuli doctis dum formo pectora Musis,
Hoc quoque dum sudo puluere, multa fero.
Quid loquar ærumnas, et quos fero mille labores,
Temporis indigne quid querar acta meæ?
Publica priuatos augent incommoda luctus;
Ferreus, his qui non ingemuisse potest.
Sed ieiuna fames, me languida torquet egestas,
Plus satis inuidia vis et amara premit,*

Et paucis interiectis ita pergit:

*Nil ego, quam poscit frugalis portio vitæ,
Non opto magnas ambitiosus opes.
Sit mihi quo caris liceat me viuere Musis,
His ego si nequeo viuere, posco mori:
Posco mori, quoties vitæ status indigus acta,
Et subit in studiis nil opis esse meis.
Errando periit nostræ pars optima vitæ,
Indigus huc illuc dum sine fine vagor.
Jam sedem studiis dum quero vigentibus aptam,
Acta mihi misere SEXTA recurrit HIEMS.*

Atque Elegia XII. ad Ioannem Cassitanum cognominatum Penningbuttel in Italia agentem, amicum integerrimum, eadem querelas iterat, solamine addito, quod matre dudum extincta, parentem, si moriatur, non orbum liberis superstitem sit relicturus:

Ossa

Ossa tamen vellem patriis tegerentur in oris:

Ignoto miserum solus in orbe mori.

Me quoque fartassis, quem fors inimica fatigat,

Inque ratem cupido denegat ire freto,

Opprimit ignotis fatum miserabile terris,

Huc illuc exul dum sine fine vagor.

At licet accelerent, et me mea fata perenni

Exsoluant luctu tristitiaque, precor.

Sique placet superis, quocunque sit orbe cadendum,

Nil, mea quæ tellus contegat ossa, moror.

Nec pia, quæ dudum fati absunta quiescit,

Mater erit nostro sollicitanda rogo:

Nec nostro proles, aut flebit funere coniux,

Et penitus genitor non meus orbis erit.

Denique Elegia XVII. ad Dauidem Peiferum poetam laureatum, digressum et discessum ab amicis Lipsiensibus conqueritur ac deplorat his verbis:

Hactenus ad Phyliram, viridi semotus in umbra,

Aonia cecini carmina pauca lyra:

Fata vocant, iterum caris diuellor amicis,

Hec mihi nec stabili terra petita pede.

Me miserum, quando tranquillo sine quiescam?

Quando feret nauem mollior aura meam?

Hei mihi, cur lacrumis toties offundor obortis?

Cur gemino toties hoc ego triste vale?

§. IX.

Interea duo Boceri Lipsiæ prodierunt scripta, quæ præclaram de ipsius ingenio famam sparserunt atque disseminarunt. Vnum est *Fribergum in Misnia Iohannis Boceri, Lipsiæ in Officina Valentini Papæ anno M. D. LIII, plagulis VIII.*

C

forma

forma octaua excusum. Præmissum est Epigramma *Georgii Fabricii in Fribergum Ioannis Boceri, Lubecensis*, ut perperam scripsit Fabricius. Carmen hoc epicum, quo memorabilia totius Misniæ, præsertim vero Fribergi continentur, et vere Chronicon Fribergensè dici potest, Consulibus, Senatoribus, populo, plebique Fribergensi nuncupauit eleganti præfatione. Subiunxit in fine Richardi Sbrulii Forliuensis Elegiam in laudem Fribergæ anno M. D. XXII. scriptam; Eiusdemque Elegiam de mira potentia naturæ in rebus subterraneis procreandis. Georgius Fabricius Chemnicensis rebus memorabilibus Germaniæ Magnæ et Saxoniae vniuersæ impressis Wittebergæ 1609. in folio, Parte secunda, pag. 226. Ioannis Boceri Elogium Misniæ, quod litt. B. 2. seq. ed. Lipsiensis legitur, inseruit. *Michael vero Neander Sorauiensis in succincta sua explicatione orbis terræ partium Lipsiæ 1589. in suo typis exscripta pag. 70. b. Fribergæ, inquit, quam urbem IOANNES BOCERVS poeta egregius et eruditus celebrat in poematis suis, tum aliunde, tum etiam a celebritate ludorum septennali, quæ historiam lapsus Angelorum ac hominum, descensus Christi in carnem, natiuitatis, passionis, resurrectionis ac reditus eius gloriosi ad iudicium in nouissimo die repræsentabat. Quia vero tota illa res illo erudito et neruoso carmine describitur, non grauabor totum illum locum descriptum huc adicere propter adolescentes, ut inde discant, non defuisse maioribus nostris pietatis studium, sed defuisse, qui eos ex verbo DEI recte docerent. --- Carmen autem Boceri hoc est:*

At nunc magnifico spectacula structa paratu

Quid memorem? etc.

Subiunxit vniuersa ista, quæ carmine heroico litt. G. I. seqq. complexus est carminis scriptor sub titulo: *Ludorum Fribergensium integra descriptio, quos apparatu ambitioso et*
maxi-

maximis sumtibus singulis septem annis, tribus ultimis pentecostes diebus facere sunt soliti. Alterum ipsius scriptum præ se fert hunc titulum: *Elegiarum Ioannis Boceri liber primus Lipsiæ in officina typographica Georgii Hantzsch 1554. plag. 6. in 8uo.* Præmisit David Peiferus Poeta laureatus epigramma in Elegias Boceri, quarum XVII. sequuntur: agmen claudit epigramma in tumulum Matthiæ Brassani præceptoris optimi et meritissimi. Primam elegiam direxit ad librum; alteram ad Senatum populumque Lubecensem: tertiam ad Doct. Hieronymum Kieswetterum Electoris Augusti Cancellarium: quartam ad Rudelium, de quo supra: quintam ad Philippum Melanchthonem: sextam ad D. Antonium de Stiten Consulem: septimam ad D. Hermannum Falconem Consulem in Angliam abeuntem: Octavam ad Gerhardum de Houelen: nonam ad D. Engelbertum Castorpium musarum vnicum Mæcenatem, cuius liberalitatem erga se præcipue prædicat: decimam ad Ioachimum Camerarium: vndecimam ad M. Petrum Vincen- tium Vratislaviensem præceptorem optimum et poetam doctissimum: duodecimam ad Ioannem Cassitanum in Italia agentem: decimam tertiam ad Adamum Siberum poetam facundissimum: decimam quartam ad D. Adamum Ludinchusen: decimam quintam ad Sidera cœlestia: decimam sextam ad D. Hermannum de Dorn, virtute nihil esse fortius: decimam denique septimam ad Dauidem Peiferum poetam laureatum.

§. X.

Digressus Lipsia, iter flexit Francofordiam ad Georgium Sabinum, quem præceptorem atque patronum suum vsque ad cineres coluit summa obseruantia. Per triennium vitam ibi traduxit, eaque monumenta ingenii condidit,

dit, quibus sibi aditum ad honores et sedem Rostochii collocandam patefecit. Scripsit autem primo *Epicedion ornatissimi viri, prudentia, eruditione et virtute præstantis D. LAVRENTII SMEDES, Senatoris inclytæ urbis Rostochii, patris MARGARITÆ coniugis D. Davidis Chytræi*, quæ obiit anno 1555. d. 16. Nouembris. In libro, qui inscribitur: *Duæ consolationes morti opponendæ: Altera Christiana scripta a D. Cypriano: Altera philosophica L. Annæi Senecæ, edita cum argumento et adnotationibus Davidis Chytræi, Rostochii excudebat Iacobus Lucius anno M. D. LXXI. in suo plag. 13½. litt. M. 3. seqq.* ipse Chytræus hoc Epicedium in publicum prodire voluit. Edidit deinde *de Origine et Rebus gestis Ducum Megapolensium Libros tres Lipsiæ in Officina Valentini Papæ anno M. D. LVI. plag. 8i. in suo*, quibus Ioachim Camerarius epigramma Græcum de Io. Bocerî Principibus Megalopyrgensibus præmisit, quod excipit Epistola Bocerî nuncupatoria ad illustrissimum principem ac inclytum heroem D. Ioannem Albertum, Ducem Megapolensium, Principem Vandalorum, comitem Swerinæum, Rostochiorum et Stargartiorum Dominum, Principem et Dominum suum clementissimum. Sequitur Gerardi Guilielmi præfatio ad lectorem, nec non Trimetron græcum a Dauide Peifero scriptum: in fine adiecta est Ioannis Cassitani elegia ad Io. Bocerum. Inde a primis Herulorum et Vandalorum regibus, ab Anthyrio, vsque ad Ioannem Albertum Ducem Megapolæum, studiorum Mæcenatem optimum, animalium complexus est monumenta genere carminis elegiaco. Postea *Ioannis Bocerî Carminum de Origine et Rebus gestis Regum Daniæ, et Ducum Holsatiæ, Comitumque Schouenburgensium libri quinque ad serenissimum et potentissimum Regem Daniæ Christianum III. Lips. ex Officina Georgii Hantzsch anno Domini M. D. LVII. plag. 18½. in suo*, in lucem prolati sunt.

sunt. In fronte epigramma Georgii Sabini legitur, in quo suum de hoc opere iudicium his exponit verbis:

*At quicumque leges hæc carmina: talia certe
Sunt Elegis, dices, æmula, Naso tuis.
Copia dives inest, et florida gratia verbis,
Sedato numeri mollius amne fluunt.*

Legitur deinde Ioannis Bocerii in Reges Daniæ præmium ad reuerendissimum et amplissimum Dominum, Dominum Andream, Lubecensem Antistitem, et Magnificum et generosum Dominum Ioannem Phrisium Regis Daniæ supremos cancellarios, et strenuum et nobilem Dominum, Petrum Ochsum, Consiliarium. In fine subiiciuntur: Elegia L. Ioannis Codicii, quæ Bocerum summis extollit laudibus; Carmen Iohannis Schofferi poetæ laureati, cuius in extremo hæc sunt præconia:

*Vix tantum debet Venetum respublica Bembo,
Vix tantum, Liui, Martia Roma, tibi:
DAPHNÆA quantum REDIMITO FRONDE BOCERO,
Parrhasio debes Dania iuncta polo.*

Elegia Bernhardi Holtorpii poetæ Hagoniensis: Epigramma Græcum Iohannis Chesselii: Epigramma latinum, quod Michael Barth Annæbergensis fecit: Annotationes Bocerii in libros V. atque Catalogus regum Daniæ, ducum Sleswitæ et Holstatæ atque Comitum, ordine alphabetico. Scripta eius reliqua anno 1557. edita sunt I. *Genethliacon nati Alberti Ducis Megapolensis, Filii et hæredis, illustrissimi Principis ac inclyti herois Domini Ioannis Alberti Ducis Megapolensis, cætera, Francforti ad Viadrum Anno M. D. LVII.* plag. I. in 8uo. Carmini elegiaco, ad Illustrissimum Principem Ioannem Albertum ducem Megalburgensem etc. Epigram-

gramma præmisit Georgius Sabinus, quo de meliori Bocerum commendauit:

*Hunc Tibi deuotum Princeps complectere vatem,
Per quem nobilius gens Tua nomen habet.
Nec Te pœniteat talem fouisse pœtam,
Qui Tibi præclari causa decoris erit.
Doctus enim molles numeros, et amabile carmen,
Quale poetarum gloria Nasô, canit.*

Subiecit quoque L. Ioannes Codicius ad Lucinam epigramma, II. *Epithalamion Ioanne Bocero auctore in nuptias clarissimi viri D. M. Iacobi Bergemanni, Bernouiani, Academiæ Francophordianæ ad Viadrum professoris publici. Et honestissimæ virginis Margaridos, integerrimi viri Domini Ioannis Poppii, eiusdem ciuitatis a secretis, filię. Accessit et M. Hessi Francophordiani carmen gratulatorium in nuptias eadem. His addita est Elegia L. Ioannis Codicii de iisdem nuptiis Anno M. D. LVII. 15, Calend. Martii plag. 3, in 8vo. Post L. Ioannis Codicii Schlucknauiensis Epigramma sequitur Epithalamion Ioannis Boceri, quod ita inchoat:*

*Cum Viadri nuper gelidas semotus ad undas,
In niueo ceptam littore carpo viam:
Sollicitor, cæptique subit mihi cura laboris,
Dum meditor Reges, Dania magna, tuos. etc.*

§. XI.

Multa, fateor, animum inclinant, vt credam, Ioannem Bocerum in Viadrina e manibus Georgii Sabini coronam Daphnæam accepisse, quemadmodum idem Ioanni Schofflero contigit, cui Ioannes Hofferus Coburgensis Iurifconsultus elegia quadam, quam emblemata sacra Vitebergæ apud Cra-

Cratonem anno 1560. plag. 6. in suo excusa exhibent, de laurea poetica, his verbis est gratulatus:

*Nam donante tibi nuper Daphnea Sabino
Serta poetarum leta corona fuit:
Quos inter primas merito tulit ipse BOCERVS,
Tinctus in Aonio Codiciusque lacu.
Quam decus est ingens claro placuisse Sabino?
Quem iactat vatem Teutonis ora suum:
Itala quem tellus passim miratur et audit
Suauiter Aonia carmina voce loqui:
Gloria cardinei cætus quem Bembus honorat,
Adjertor linguæ, Roma diserta, tuæ.*

Primus enim, vt opinor, Schofferus fuit, qui nostrum in supra commemorato carmine *Daphnea redimitum fronde* appellauit. Persuasum quoque habeo, Bocerum eodem modo renuntiatum fuisse Magistrum, quo Io. Schofferus hunc honorem obtinuit a collegii philosophici Witteberg. Decano Casparo Guilielmo Hallensi, qui decreto hæc verba inseruit: *Cum igitur ingenium huius Iohannis Schofferi, et eruditionem, et scribendi facultatem et mores probaremus, decreuimus ei gradum Magisterii philosophici, et has nostras litteras testes esse volumus iudicii de eo nostri, et beneuolentiæ erga ipsum et gradus.* Schofferus autem ad gubernationem Scholæ Smalcaldicæ id temporis erat vocatus, conf. Libros III. Epist. Schofferi. Exploratum denique mihi est, accitu illustrissimi principis IOANNIS ALBERTI, Bocerum exeunte anno M. D. LVII. iter Rostochium esse ingressum. L. Ioannes Codicius enim in carmine anno 1557, ad Bocerum missõ sub finem ita scribit:

*Plura tibi canerem, memorem testantia mentem,
SED VIA TE COGIT, me mea cura vocat.*

§. XII.

Venio nunc Rostochium, quo noster accessit, Rectore Academiae Matthæo Röslero Lucano, qui die V. Ianuarii M. D. LVIII. eius nomen in tabulas academiae his verbis retulit: M. Ioannes Bocerus, Huspergius, Poeta laureatus, honoratus; vtpote qui ab illuстрissimo principe Professor poeseos est constitutus. Vix dum domicilium ac sedem Bocero præbuerat Rostochium, *Lambertus Ludolphus Pithopæus* Dauentriensis, qui anno M. D. LIII, Rectore Antonio Freudemanno Hallensi I. V. Doctore, in Album Academicum adscriptus fuerat, in amicitiam ac fidem eius se contulit, atque coniunctissime cum eo vixit. Pares scilicet cum paribus facillime congregantur, et cum vterque studio poeseos impense delectarentur, vnus in alterius animum tamquam influebat. Quamuis autem Pithopæus mense Iunio anni M. D. LVIII. acceptis a Bocero aliisque professoribus Rostochiensibus litteris commendatitiis ad Melanchthonem, discederet Wittebergam: amicitia tamen inter Bocerum ac Pithopæum magis ac magis est conglutinata partim litterarum commercio poetico; partim coniunctione nuptiarum. Nam anno M. D. LIX. in matrimonium natu maiorem Pithopæi sororem MARIAM duxit, viduam *M. Theodori Someri Amersfordiensis*, qui doctus et pius vir mille a pontificiis pericula in patria expertus, exsul cum cara coniuge Rostochium petierat, ibique postridie Id. Nouembris anno M. D. LVII. diem suum obierat, in quem Pithopæus hoc chronostichon fecit:

*HoC bVsto eXstInCItI reqViesCVnt ossa SoMerI:
In rVtILI VVIt spIrItV's arCe poLI.*

Bocerus in Elegia ad Pithopæum de suo coniugio sic cecinit:

Hacte-

*Hactenus in nostris cantata puella libellis,
Ediderim quamvis plurima, nulla fuit.
Et dum sollicite, quænam mihi cedere possit,
Specto, subit sensus vna MARIA meos.
Illa placet, vite cunctos addicta per annos,
Materies crescet carminis illa mei. etc.*

Eique sequentem subiunxit epistolam ad Pithopœum:
Memoria digna est, carissime affinis, Poetæ illa sententia
vere et sapienter prolata:

Τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν, ὀλβιστός ποτε
Γυναϊκὸς ἐστλῆς χάρις, ὀγκωθεὶς χλιδῆ.

Volente igitur et ita ordinante DEO O. M. tuam forem Mariam mihi dulcissimam elegi coniugem. Tui erit officii, huic coniugio omnia fausta ab æterno Deo, omnis pietatis et bonitatis fonte, precari. Quæ ad γαμικὰ nostra attinent, apud nostros Schofferum et Chesselium diligenter curabis. Non enim dubito, quin aliquid in meas nuptias de largo Musarum horto, qui vtrique fœcundissimus est, sint deprompturi. Id te petente et hortante facient diligentius et lubentius. Certum diem nuptiarum necdum constituimus. Abest enim Dux Iohannes Albertus in Augustanis comitiis, quem nuptiarum tempore in primis adesse cupio, vt Mæcenatem cum semper erga me clementissimum, tum nunc minime a me alienum. Proximis litteris tempus certum tibi indicabo, ad quas vt adsis, pro nostra affinitate, et inita arctioris amicitia copula, si pateris, impero. A D. Philippo Melanchthone, præceptore meritissimo, et omni honore dignissimo, modeste petes, vt dignetur suo quoque epigrammate nuptias meas et aliorum carmina nuptialia exornare, qua de re ad ipsum scripsi. Bene et feliciter vale. Roisto-
chii V. Cal. Aprilis M. D. LIX. Tantum de matrimonio

D

Bo-

Boceri. Amicitia vero inter Bocerum et Pithopœum claudicare visa est, postquam Pithopœus in doctrina de S. Cœna a Lutheri sententia plane discessit et Heidelbergam sese contulit.

§. XIII.

Lubenti animo hoc loco cum litterarum inter Bocerum et Pithopœum commercium, tum programmata et carmina academica, quæ in ephemeridibus academicis Posselianis exhibentur, et hoc titulo prodierunt: *Scripta in Academia Rostochiensi publice proposita ab anno Christi 1560. vsque ad Octobrem anni 1563. et inde ad initium anni 1567. partes duæ cum indice, Rostochii excudebat Iacobus Transylvanus anno M. D. LXXVII.* prætermitto silentio: utpote quæ seorsum typis excubri suo tempore curabo. Persequar tantum ea, quæ propositum meum propius attingunt. Exstat *Elegia ad Dauidem Chytræum lugentem obitum carissimi patris sui D. Matthæi, quem ex hac vita Deus euocauit die 29. Januarii anno 1559. postquam triginta annos puram euangelii doctrinam docuit in oppido Creichgoiæ Menzinga, scripta a Iohanne Bocero poeta laureato.* Hanc Elegiam lectu dignissimam reperias in libro, cuius supra mentio facta est, inscripto: *Duæ consolationes morti opponenda etc.* quem David Chytræus Rostochii ao. M. D. LXXI, in 8vo edidit, litt. N. 3, seqq. nec non in paullo ante in lucem prolato libello, cui titulus: *de studio Theologico recte inchoando David Chytræus Wittebergæ excudebat Iohannes Crato anno 1566, plag. 6. in 8vo. litt. E. 5. seqq.* Demiror equidem, Ottonem Fridericum Schütziûm, qui copiose et abundanter de Chytræo egit, nullam huius Elegiæ fecisse mentionem, sed tantum Libri I, pag. 187. in notis litt. g. scripisse: v. Epitaphia familiæ Chytræi in calce lib. de Morte et Vita æterna. Temperare autem mihi nequeo, quo minus studiosæ iuuentutis causâ, X Regulas, quibus rationem complexus est

stu-

studii Theologici, adiiciam, quarum I. est de Precatione II. de lectione quotidiana et attenta Scripturæ S. III. de locis theologicis studiose legendis. IV. de linguarum studio. V. de præceptis artium dicendi et imprimis dialecticæ VI. de exercitio disputationum. VII. de lectione Patrum. VIII. de historia ecclesiastica. IX. de studio philosophiæ cum Theologia coniungendo. X. de experientia seu praxi doctrinæ in doloribus, ærumnis et tentationibus ad vsum transferendæ. O quantos habituri essemus theologos, si hæc vsquequaque tenerentur!

§. XIV.

Sequitur annus M. D. LX, quo iter in patriam Bocerus fecit, patrem, fratres et sorores Hausbergæ, nec non Mindam, quam maxime adamabat, visurus. De carminibus, quæ hoc iter peperit, infra erit dicendum. Interea Wittebergæ die mensis Aprilis XIX. anni M. D. LX. placidissime exspiravit Philippus Melanchthon, cum compleisset annos LXIII. dies LXIII, eadem hora, qua natus fuerat, circiter septimam vespertinam; postquam multos ante obitum menses amicis suis hoc distichon commemorauerat:

Sic ego quotidie de lecto surgo precando,
Vt mens ad mortem sit duce læta DEO.

Celebrarat quoque interim Ioannes Schösserus Aemilianus, e Thuringia originem ducens, Professor publicus in Academia Francofordiana nuptias, cum quo vetus consuetudo et Pyladæa amicitia Bocero nostro intercedebat. Reduci itaque Rostochium et de Epicedio et de Epithalamio cogitandum erat. Illud prodiit hac inscriptione: *Epicedion Reuerendi et clarissimi viri Philippi Melanchthonis scriptum a Joanne Bocero in Academia Rostochiana principum Megapo-*

lensum publico Professore Vitebergæ excudebat Johannes Crato Anno M. D. LX. plag. 2½ in 4to. Epicedion genere heroico scriptum dedicauit clarissimis et prudentissimis viris, et senatoria dignitate in inclyta Lubecensium Repub. amplissimis Dno. Henrico Collero et Gotthardo ab Houelen: idemque insertum est Iani Gruteri Deliciis poëtarum Germanorum Traiecti ad Mœnum 1612. forma 12ma impressis P. I. pag. 636. Epithalamion in nuptias Joannis Schofferi Professoris publici in Academia Francofordiana et pudicissimæ eius sponse Margarithæ, legas in Libro I. Carminum adoptiuorum M. Ioannis Schofferi Aemiliani, Consiliarii Brandenburgici, Poætæ et oratoris quondam in Academia Francofordiana laudatissimi, qui cum X. aliis poematum selectissimorum libris et III. epistolarum anno M. D. XCVIII. prodiit. Initium epithalamii, quod superiora illustrat, adscribam ex litt. Y 3. seqq.

Tristior occiduis nuper digressus ab oris,

Cum liqui patriæ mœnia cara meæ.

Transiui siluas, famulo comitatus, et acris

Me dolor, et patriæ maximus vssit amor.

Et reputans caros fratres, carasque sorores,

Vt flentes abitu condoluere meo:

Quæque mihi genitor madidis narrauit ocellis

Verba, quibus patrii plenus amoris ait:

Quam mea canities gelidas descendet ad umbras,

Hasque mei ponam corporis exuuias,

Ad me, nate, prius, quod si potes, ipse recurre,

Nate, senectutis fida columna meæ.

BIS DVO LVSTRA mihi iam non conspecte, relinquis

Tam cito cur patriæ mœnia cara domus?

Et interiectis pluribus querelis, fingit Terpsichoren, vnam nouem sororum, a tergo se corripuisse his verbis:

At-

*Atque ita, cur nimis, vates, turbare querelis,
Et quid in afflicto pectore voluis? ait.*

*1, pete Rostochium, qua te coniuxque puerque,
Schofferique tui littera fida manet.*

Cæterum Ianus Gruterus hoc quoque elegantissimum carmen, quo viginti duos poëtas Germanos Boceris mirifice collaudavit, deliciis poëtarum Germanorum admiscuit. Præterea eodem anno lucem adspexit carmen Boceri propempticon ad Ioannem Caselium iter in Italiam facturum, hoc titulo: *Ioannis Caselii Witebergæ discedentis ad Academiam, amicos et comites elegia. Elegia Io. Boceri ad I. Caselium, Epitaphium Græce scriptum D. Philippo Melanchthoni a I. Caselio.* *Ἀκέρδεια λελόγηε Σαμῖνα κακῆγορος. Witebergæ excudebat Ioannes Crato Anno M. D. LX.* Ex ipsa Elegia accipe sequentia:

*Hæc tibi Suerina leti cantauimus vrbe,
Qua mihi tum tecum viuere dulce fuit.*

Qua nos ad mensas, virides et duxit in hortos

Mylius et vates fouit amore duos:

Mylius Argolica decus admirabile linguæ,

Mylius et Latie gloria prima togæ:

Cuius habet dulcis meritas facundia laudes,

Cui facile nullum dixeris esse parem.

Deinde, postquam Schofferum et Codicium, vt horum semper retineret memoriam, commendauit, hic exitus est carminis:

*Ergo mihi longos frater dilecte per annos
Salue, perpetuum terque quaterque vale.*

Denique hoc ipso anno prelo est subiecta *Ioannis Boceri breuis illustratio vrbis Hagensis sita in ditione illustrium comitum Schouuenburgensium cum catalogo clarorum aliquot viro-
rum*

rum in ea urbe natorum, scripta ad Reuerendissimum et illustrem Principem et Dominum, Dominum IOHANNEM TIDEMANNVM Hagensem, et Præsulem Lubecensem. Rostochii excudebat Stephanus Myliander M. D. LX. in 4to plag 4. In hoc rarissime occurrente scripto laudibus celebrat doctos Hagenses, in his amicum suum M. Bernhardum Holtorpium Poetam laureatum.

§. XV.

Nouo honore Bocerus auctus est anno M. D. LXI. quippe cum in Academia Rostochiensis, post instauratam puriorem Euangelii doctrinam, primum solennia, Theologos ad altiores dignitatis gradus promouendi, die 29. Aprilis dicti anni, celebrarentur, testibus tabulis Ministerii S. Tom. X. pag. 12 teste etiam Luca Bacmeistero in Historia Ecclesiæ Rostoch. Tom. I. Monumentorum ineditorum Viri Perillustres atque excellentissimi E. I. de Westphalen Col. 1553-1656. proposita, finito actu theologico, M. Bartholomæus Clingius Confluentinus, Rhetoricæ et Dialecticæ professor, et *Iohannes Bocerus Westphalus, Poeseos Professor, gradu Licentiatorum Iuris ornati sunt a Decano D. Iohanne Boukio Hamburgensi I. V. Professore, atque illustrissimi Principis VDALRICI Consiliario. Editus hoc anno est ὈΡΗΝΟΣ de IMMATVRA MORTE ALBERTI Iunioris, Ducis Megalburgensis etc. optimæ spei et admiranda et generosa indole supra ætatem excellentis pueri, et illustrissimi Principis et optimi Herois IOANNIS ALBERTI, Ducis Megalburg. etc. primi et maximi natu filii, qui cum ingenti tristitia et dolore Illustriss. principis Marchionis ALBERTI, et ducis Borussia etc. avi sui carissimi in Regio monte Anno Christi 1561. 2. die Martii pie defunctus est. Rostochii excudebat Stephanus Myliander M. D. LXI. plag. 1. in suo. Epistola qua nuncupat epicedium*

dium hæc est: *Illustriſſimo Principi et Domino, Domino ALBERTO, Marchioni Brandeburgensi, Pruffiæ, Stetinensi, Pomeraniæ, Caffubiorum, Vandalorumque Duci, BVRGGRAVIO Nürebergensi, ac Rugie Principi, Domino ſuo Clementiſſimo*
S. P. D. IOANNES BOCERVS.

*Inclyte dux meritis, et forti pectore præſtans,
 Et requies populi, curaque fida Tui!
 Soluimus inferias, et rapto iuſta nepoti,
 Et querulo maſtos fudimus ore ſonos.
 Haſ Tibi do lacrumas. Sed quid Tibi triſtia mitto
 Carmina? cur canos ſollicitoque Tuos?
 Nil ego peccavi. Mors hæc ſed carmina ſuaſit
 Ante diem generi pernicioſa Tuo.
 Ipſe ego cum primas puer hic ſe ferret in auras,
 Tingitur arx liquidis qua Suerina vadis,
 Ad Viadri ripas carmen natale canebam,
 Teſtatus letis gaudia multa modis.
 Nunc idem lacrumis (quoniam fors omnia verſat)
 Humeſco querula triſtia pleetra chelis.
 Accipe Dux fortis commixtis triſtia letis,
 Et, dare qua poſſum, conſule dona boni.
 Omnia nam ſummum, quo Te veneramur, honorem
 Teſtanturque animi debita ſigna mei.*

Epicedio huic ſubiicit duo Epitaphia, in eundem principem, quorum prius ephemerides Poſſelianaæ quoque exhibent.

§. XVI.

Neque vero compreſſis, vt aiunt, manibus Boceruſ ſequenti anno M. D. LXII. ſedit; ſed præter labores academicos ſequentia in lucem prodire iuſſit ſcripta. Primum hoc titulo

titulo exiit: *Iohannis Boceri de Morte Trium præstantissimorum Germaniæ poetarum et clarissimorum virorum, D. Georgii Sabini, V. J. Doctoris, et D. Iohannis Stigelii et D. Petri Lotichii secundi medicine Doctoris Aegloga* Rostochii excudebat Stephanus Mylander 1562. suo plag. 1. Dedicauit hanc æglogam clarissimo viro, virtute et doctrina præstanti *Dauidi Peifero* J. V. Doctori et Illustrissimi Principis JOHANNIS ALBERTI Ducis Megapolæi etc. consiliario, amico suo carissimo. In hac epistola commemoratu digna hæc leguntur: *Quantum vero peculiariter ad virtutem et dignitatem poeticam attinet, quæ in his tribus viris ad ipsam maturitatem et consummationem perfecta cum gloria eluxit, summi et excellentes hi tres viri in Germania fuerunt: et horum ingenii munere et felicitate id consequuta est Germania, quod se Italis, Gallis et Hispanis, et aliis nationibus in hoc studii genere audacter conferre, et nomine pietatis, et reuerentis, et veri vsus, summo iure præponere potuit.* In fine æglogæ adiectum est epitaphium Reuerendi et clarissimi viri M. JOHANNIS FREDERI veteris emporii Vismariensis Superintendentis vigilantissimi a Bocero scriptum, quod etiam legas in orationibus Dauidis Chytræi, quas eius filius, David Chytræus Honouariæ 1614. in octaua forma typis Wechelianiis excubari curauit pag. 648. et 649. Porro epitaphium clarissimæ feminae et castæ matronæ HELENÆ STELLÆ, coniugis viri clarissimi M. Tilomanni Stellæ, absente marito defunctæ. Alterum sub sequenti inscriptione continetur: *Scripta quedam Lugubria de immatura morte piæ et honestæ feminae ELLIZABETHÆ EBELS coniugis dilectissimæ M. EBERHARDI LOTHMANNI Osnabrugensis Iuris in Academia Rostochiana Professoris publici.* Menander,

ὁν φιλεῖ Θεός, ἀπο θύσκει νέος

Rostochii excudebat Stephanus Mylander 1562. plag. 2. in 8uo.

In

In his: *In obitum clariss. et piæ et honestæ femine ELISÆ coniugis doctissimi viri M. EBERHARDI LOTHMANNI.*
Iohannes Bocerus I. V. Licentiatuſ F.

§. XVII.

Vberioſorem carminum Bocerianorum prouentum tulit annus M. D. LXIII. Nam ineunte hoc anno prodierunt *Iohannis Boceri AEGLOGÆ SEPTEM ad Illustrissimum Principem et Dominum, Dominum IOHANNEM ALBERTVM, Ducem Megalburgensem etc. Principem et Mæcenatem suum optimum et clementissimum.* Rostochii excudebat Stephanus Myliander 1563. in 8uo, plag. 3^a. Consecrauit has Aeglogas Inclyto heroi D. *IOHANNI ALBERTO* Duci Megapolæo etc. strenuo virtutis cultori, et veræ de Deo doctrinæ, bonarumque artium adsertori et defensori vigilantissimo, Principi et Mæcenati suo optimo et clementissimo breui carmine elegiaco, quod excipit epistola ad Virum clarissimum et eloquentia et doctrina ornatissimum M. *ANDREAM MYLIVM* Ducis Megapolæi consiliarium et Achatem fidissimum, patronum Boceri optimum et meritissimum, qua significat, se tres priores æglogas ante aliquot annos lusisse et primam *Borussum*, alteram *Vernouium*, tertiam *Thuisconem* propter argumenti rationem inscripsisse, sed nunc easdem recognouisse, illisque alias quatuor adiecisse, propterea quod intellexisset, *Andream Mylium* lectione Aeglogarum vehementer delectari et refici. Aeglogæ IV. nomen est *Nyctilus*, V. *Phyllis*. Vita interlocutores sunt *Lycidas* et *Coridon*. VIImam nominavit *Pharmaceutriam*. Mense Iunio huius anni edita est *ad Reuerendum et amplissimum virum D. ANTHONIVM MINSCHIVM*, apud inclytam *Mindam Ecclesiæ S. Martini Præpositum*. Et ad *S. Iohannem Euangelistam Decanum*. Et templi *beatæ virginis Mariæ Pastorem vigilantissimum IOHANNIS BOCERI*, de Legum digni-

E

digni-

dignitate, excellentia et fructu ORATIO habita in celebri Academia Rostochiana, cum illi gradus Licentiae in utroque Iure concederetur Anno Domini 1563 Mense Aprilis. Oratio scripta est genere carminis heroico plag. 2. in 8uo. Ex epistola, qua Minschio orationem dicat, huc transfero Minschii laudes: Sepe enim recorder, quanta humanitate et benevolentia me nuper in patria complexus, quantoque munere me hominem nunquam antea tibi visum prosecutus sis, cum ad tuam amicitiam aditum mihi patefecisset vir clarissimus M. Hermannus Huddeus: Et profecto memoria et recordatio eius temporis, quo exiguo saltem spatio coniuncti fuimus, sepe mihi iucunda fuit. Cognoui enim in tua amplitudine hominem ad omnia virtutis officia natum, et mirifica ingeni comitate et modestia praeditum, et te vnum ex multis amplissimi tui ordinis esse, qui animi et corporis et fortune dotibus recte et moderate uti didicerunt. Et ea omnia, quae literis et sermone aliorum, praecipue vero Huddei de praecclaris tuis virtutibus acceperam, coram re ipsa cumulatiora perfectioraque esse, quam in primis videri poterant, expertus sum. Collaudata deinde magna huius viri prudentia in recte collocandis opibus et facultatibus, quippe qui omnibus rebus maxime ornatus et copiosus erat, ita pergit: Quis non immortalibus efferat laudibus tuam in virginibus tenuioris sortis elocandis et maritandis liberalitatem et munificentiam? in viduis et orphanis subleuandis alacritatem et industriam? in ingeniis egentium Scholasticorum excitandis auxilium et cupiditatem? Taceo hic, quae publica ciuitatis in te suscipis onera, et propriis sumtibus vias publicas, muros et fossas urbis aedificas et exornas. Et quantum in his omnibus reipublicae profis, testatum confirmatumque relinquet in omnem posteritatem Diui Iohannis in patria urbe templum, quod prope collapsum propriis tuis opibus instauratum, et turri admirabilis pulcritudinis, reliquisque splendidis edi-

œdificiis innouatum et excultum. Profecto Anthonius Minschius rarissimum exemplum incredibilis prosperitatis, singularis successuum felicitatis, mirificæque liberalitatis existit. De eo memoriæ proditum est, posteaquam anno 1547. mense Septembri Decanus Collegii Ioannitici, *Ioannes Rescheue*, officialis Mindensis exspirauerat, anno 1548. d. 14. Ianuarii electum fuisse Decanum *Antonium Minsche* Mindensem, Constructorem Curia Decanalis, et obiisse anno 1603. d. 17. Nouembris. Itaque uiuidæ senectutis beneficium percepit, quod Deus iis promisit, qui benigne faciunt indigentibus. Neque vero satis mirari possum Hamelmanni acerbum animi iudicium, atque censuram, quam de Minschio fecit. Nam etsi pag. 648. Operum genealogico-historicorum Lemgouia editorum ipsum *Patronum suum colendum* dixerit, pagina tamen 1044. vocatur ab eodem *magnus curtisanus et ecclesiasticorum beneficiorum deuorator, homo impius, qui nomen habet a Minsche, sed non est dignus, ut nominetur homo, potius nominaretur bestia, sed recte dicitur Minsche, quia carnalis homo vere est:* et pag. 1316. in eorum numerum refertur, *qui fuerunt egregii concubinarij, qui publice domi aluerunt scorta:* et pag. 846. *multorum beneficiorum ecclesiasticorum possessor audit et insignis Romani-sta et curtisanus.* Quantum hæc iudicia inter se discrepant! Illa equidem conciliare nequeo.

§. XVIII.

Mense Iulio eiusdem anni lucem adspexit, *de origine, antiquitate, et celebritate urbis MINDAE ad ripam Visurgis in veteri Saxonia sitæ, breuis declaratio IOHANNIS BOECERI Rostochii excudebat Stephanus Myliander* 1563. plag. 3. in suo. E dedicatione ad clarissimos et ornatissimos viros inclytæ Mindensium Reipubl. Consules dignissimos, totum-

que Senatus ordinem amplissimum (constituebant autem Senatum anno 1563. ex electione: Rudolphus Culemann, et Conradus Lüdeking Consules, Georgius Backhus, Ioannes Broyer, Bartholdus Bulle, Henricus Pieper, Arnoldus Farccken, Ioannes Sobbe, Daniel Häuermann, Nicolaus Euerding, Ioannes Catemann et Franciscus Bulle) excerpto illa præclara: *iuventuti, inquit, in vestra vrbe præfectus est clarissimus vir, et ad hanc rem natura expolitus, M. HERMANNVS HVDDÆVS, qui profecto vir bonus est, et talis, qualem iuxta Fabii sententiam, decet esse ludi moderatorem. Lucet in illo pietas eximia, et doctrina admiranda ingenii comitate et morum facilitate aucta et conspicua: et, quod neuti- quam hac in re extremum est, in docendo dexteritas, et peculi- aris quedam felicitas: nam male monstrante magistro, discipulum probe edoceri, difficile et impossibile est. Magna itaque prudentia opus est, et singularis cura in magistro pueris præficiendo: non omnia enim, quantumuis docta ingenia, huic officio conueniunt: et pueros tardius aut citius pro diuersitate docentium et instituentium proficere videmus. -- Iuuentus cum magistri studium cum comitate et amore erga se coniunctum esse cognoscit, tum vltro, quæ ipse iusserit, præstare cupit, et ab illo laudari et probari pulcrum ducit. Talem magistrum, in quo hæc omnia illuminata et perfecta videntur, iuventuti in vestra vrbe præpositum, cum nuper in Patria vidissem, incredibili mihi oborta letitia, et non leuis spes ostensa fuit, rem litterariam ad pristinum dignitatis gradum in vrbe Mindensi redire posse. Quod breuissime fiet, si vos ad felicitatem Reipubl. pertinere censueritis, liberalitatem erga eos exercere, qui vtiliter iuventutem instituere et regere didicerunt. Ex ipso carmine heroico huc transfero ea, quæ vitam et studium Bocerii illustrent, et ipsum potissimum Virgilium atque Ouidium sibi ad imitandum proposuisse, sunt documento:*

Minda,

*Minda, mihi tenero fuit vrbs que cognita lusu,
 Carmen erit: Minda meritos debemus honores.
 Hac primum patriis puerum me excepit ab oris,
 ARX ubi vicini retinet cognomina MONTIS;
 Hic ego vitales hansi puer editus auras:
 Minda sed Aonias me primum duxit in artes,
 Hic ego prima mea iraduxi tempora vite,
 Sapeque colludens ad flumina nota Visurgis,
 Fessaque sub viridi prostratus corpora ripa,
 Sicut eram cinctus libris, ter dulce Maronis
 Et mirabar opus, Scythicis quod Onidius oris
 Egit in vndenas rerum cum pondere leges:
 Et mihi iam puero Musarum sacra placebant
 Immisitque mihi furtim se Phæbus Apollo.
 Gratia, Minda, tibi, tantis que dotibus aucta,
 Quod puer hic potui sacris adsuescere Musis,
 Et inuenile caput victuris tollere donis.*

In fine carminis adiecit elegiam de Origine Poetarum ex Philone, quam eandem subiectam supra commemoratis VII Aeglogis inuenias. Inter Epithalamia in honorem nuptiarum clarissimi viri M. LEVINI BATTI Gandauensis, Mathematicum in inclyta Academia Rostochiana Professoris et pudicissimæ virginis ANNÆ eius sponsæ, filiæ reuerendi senis M. CONRADI PEGELII, qui bonarum artium et philosophiæ studia quinquaginta quinque annis in illa Academia fideliter propagauit, quæ Rostochii Stephanus Myliander excudit anno 1563. plag. 2. in 8uo legas Ioannis Boceri ad sponsam Annam nomine sponsi scriptum Epigramma alludens ad nomen Anna, idque in fronte.

§. XIX.

Electus est Bocerus anno M. D. LXIV. d. VIII. Calend. Maii in Decanum facultatis artium, tamquam artium et philosophiæ Magister, eoque Decano promoti sunt Baccalaurii et artium Magistri quatuor honesti viri, quorum tres posteriores sorte nacti sunt loca, nominatim *Casparus Leunculus*, *Conradus Porta Osteruicensis*, *Laurentius Widemannus Silesius*, *Johannes Walbomius Mindensis*. Hic est ille *M. Walbomius*, qui aliquamdiu Rectoris officio in schola Mindensi functus, successit *M. Hermanno Huddæo*, qui *Bernbardum Lüderum* exceperat, in templo Martiniano, resque diuinas administruit. Eodem anno mense Octobri, cum lectores ordinarii communi et vnanimi omnium decreto constituerentur et ordinarentur in philosophia, sextus ordine *L. Ioannes Bocerus Professor poetices et historiarum* renuntiatus est. Cumque hoc ipso mense forma constitutæ honestæ et æquabilis disciplinæ in omnibus Regentiis seu Domibus Academiae Rostochiensis describeretur, subscripsit *Johannes Bocerus P. artium et Philosophiæ M. et I. V. Licentiatus*. In controuersiam videtur paullo ante vocatum fuisse Magisterium Bocerii, fortassis propter modum, de quo supra egi, quo renuntiatus erat Magister: sed Magisterium eius a D. Dauide et toto concilio approbatum et decretum fuisse, vt impoterum omnia officia Decanatus libere obiret, legitur in analibus academicis anni 1564. d. 13. Octobris. Publicis Academiae scriptis, quæ hoc anno ab ipso diuulgata sunt, ita nomen suum præfixit: *Iohannes Bocerus Poeta laureatus et I. V. Licentiatus, Facultatis artium Decanus* S. nec non, *Decanus Collegii philosophici Iohannes Bocerus* S. item *Decanus facultatis philosophiæ Iohannes Bocerus*, S. Quando autem *Decanus collegii facultatis artium* vocatur, id intelligendum est de

in-

inspectione et gubernatione domus academiae, quae *Collegium facultatis artium* dicebatur, quam cum aliis quinque domibus siue Regentiis inhabitabant bonarum artium studiosi, sub Magistrorum gubernatione, qui locarii tertiam partem ex domibus sibi commissis, mercedis loco accipiebant.

§. XX.

Accedo tandem ad annum M. D. LXV, quo ad vitae exitum vocatus est Bocerus. Ineunte hoc anno *Sacrorum Carminum et piarum precationum Libros quatuor* Rostochii in officina typographica Iacobi Transyluani in suo plag. 11. typis exscriptos edidit, quos Reip. Gedanensium Consulibus totique Senatus ordini amplissimo consecrauit praemissa de cultu DEI epistola. Duae huius libri editiones prodierunt eodem anno, eadem forma, in officina eiusdem typographi, sed posterior typis cursiuus paullo maioribus est impressa et continet plag. 13. auctiorque prima est. Vtramque editionem inter se contuli et multas deprehendi varietates. In fine posterioris editionis adiecta sunt 1) *Epitaphia quaedam Henrici Boceri infantuli et filioli V. C. Iohannis Boceri scripta a Rectore et Collegis et discipulis Gymnasii Dantiscani anno 1563.* 2) *Epitaphium Henrici Boceri infantis, qui vixit annum unum et tres septimanas et dies, obiit 20 Augusti anno 1563. scriptum a patre Johanne Bocero.* Superiori iam tum anno grauis pestilentia plures Germaniae prouincias inde a maris Balthici littoribus vsque ad Rhenum fuerat depopulata; id quod testantur non tantum ipsius Boceri carmina atque Praefatio sacrorum carminum ad Senatum Gedanensem, verum etiam *Epitaphia eorum, qui Basileae et in agro Basileensi anno M. D. LXIII. peste interierunt virorum illustrium etc.* edita a Paulo Cherlero Basileae per Ioannem Oporinum anno 1565 mense Martio in 4to plag. 17. Hoc autem anno sa-
uissi-

uiffimæ pestilentiaë contagia vsserunt vrbem Rostochium
 agrosque circumiacentes atque intra quatuor mensium a
 Iunio spatium supra octo hominum millia perculerunt.
 Præter sex alios academiaë professores, etiam Ioannes Boce-
 rus cum coniuge ac liberis exstinctus est die 6 Octobr. 1565.
 Sebastianus quidem Bacmeisterus in prodromo Megapol.
 litterataë Tom. III. Monument. ineditorum Illustr. de West-
 phalen p. 1200 refert hanc pestiferam luem ad annum 1564
 Matthæo Roeslero academiaë Rectore: sed errauit. Annus
 enim 1565 Rostochio agrisque fuit pestilens, et rectore acade-
 miæ Gerardo Nennio Sleidano Art. et Medicinaë Doct. acade-
 micos dissipauit. Dauid Chytræus, testis sæuissimæ huius pe-
 stilentiaë ἀνοήτως, adfirmat, tabem hanc pestiferam circiter
 10000 hominum confecisse; atque in epistola editioni Con-
 cionis Cypriani de Mortalitate præmissa, data postridie
 Septembr. anni 1565. hæc de lue ista grauiissimis verbis monet:
*Iram DEI aduersus mea, tua, et vniuersi generis humani pec-
 cata non inane terriculamentum aut πορολόκειον, sed vere
 IGNEM CONSUMENTEM esse; vindicibus flammis sibi qui
 contraria delet, ipseque iustitiæ regula sola manet: claris-
 sime ostendunt tum cæteræ nos et totam viciniam obruentes
 bellorum, et multiplicium malorum, quæ bella, præsertim in-
 testina, comitari solent pænæ tristissimæ: tum vero imprimis
 pestilentia et lues sæuissima, quæ igne mortifero imis præcor-
 diis concepto, statimque per totam corporis machinam exæstuan-
 te, spiritus vitales enecat, et breui tempore multa hominum
 millia incendio suo absumpta trucidat. Omnes quidem totius ge-
 neris humani calamitates et miseriæ, quarum commemora-
 tione et exemplis tota mundi historia stipata est, illustris con-
 cio sunt de ira DEI et summa FRAGILITATE et FVGACI-
 TATE vitæ et omnium rerum humanarum, et omnes homines
 singulis totius vitæ suæ momentis morti obnoxii et vere nihil
 aliud*

*Innocui fuerant mores, et pectus apertum,
 Et tenues vita liberioris opes.
 Hei quam luctifici fers agmina longa doloris,
 Dum violas tantum pestis acerba decus!
 Aonides et Apollo gemunt, proceresque potentes,
 Et quicumque colunt musica castra, dolent.
 Hos quoque Mollerus tristi de pectore fletus
 Fundit in exsequias, chare Bocere, tuas
 Vique tuae celos anima, vatumque piorum
 Optat in illustri gaudia vera choro:
 Vique tuas omni mansuras tempore laudes
 Nouit, et ingenii carmina docta tui:
 Sic requiem cinerique tuo, sanctisque precatur
 Manibus, atque isti nomina magna loco,
 Qui tua membra regit: violas ferat ille perennes,
 Atque Medusæis lilia mixta rosis.*

Dolendum vero est, cum auctore suo interiisse magnum
 illud opus, quod FRANCIADA inscripsit, nisi forte alicubi
 in scriniis lateret MSCtum, quo res gestas Francorum illu-
 strauit, eiusque mentionem fecit libro I, Sacrorum Carmi-
 num litt. c. 3. fac. b.

*Si placet, o superi vatem seruate precantem,
 Nec graue sit tempus viuere posse breue:
 Dum mea vel iusta poterint prodire litura
 Heu tot adhuc maculis carmina pressa suis:
 Vel mihi cepta suos ut FRANCIAS expleat annos,
 Atque virum referat nomen in ora meum:
 Que modo vix SENIS iacet imperfecta LIBELLIS,
 Longaque suscepti meta laboris abest.*

Eius-

Eiusdem operis meminit in epistola ad amicum suum non vulgarem Lambertum Pithopœum scripta Rostochii d. 19 Octobris 1558 his verbis:

*Sola nec impostite defendo munera partis,
Accedit curis FRANCIAS ampla meis:
Illa mihi tempus venientis surripit hora,
Lassat, et ingenium denorat illa meum.
Et iam confeci BIS TRINOS ordine libros;
Longa tamen cepti meta laboris abest;
Et nondum potui Scythicis decedere terris,
Prælia dum rigido cuncta sub axe cano.
At cito me capient fecundi litora Rheni,
Et res extollam, clare Sicambre, tuas,
Interea superos mecum, Lamberte, precare,
Ut ceptum fausto sidere crescat opus
Fallor, an et patrias hoc cernes carmine laudes
Et releges gentis facta vetusta tua?*

Pithopœus respondit Bocero litteris Wittembergæ exaratis Nonis Decembris 1558 in qua hæc occurrunt:

*Ampla tibi tempus venientis denorat hora
FRANCIAS, et crassos non finit ire dies,*

Et non multo post:

*Sed satis hæc, tu ne magnis desistito ceptis
Et cane FRANCORVM fortia facta ducum
Auræque quo cernat cito publica, persice libros,
Quos de FRANCORVM scribis honore ducum,*

Vtinam idem huic Franciadi eueniret, quod contigit *Aeglogæ Ioannis Boceri*, quam *suerinus* inscripsit. Hanc enim Perillusstris atque excellentissimus vir E. I. de Westphalen Tom. III. Monumentorum ineditorum pag. 1696 seqq. in

lucem protraxit. Huius Aeglogæ argumentum est: Matthias Marcus Dabercusius, singularis formandæ iuuentutis artifex, præclaram in schola illustri Misnensi multos annos nauauit operam, et de ingeniis puerorum optime meritus, immortalem tanti beneficii causa gloriam est consecutus. Hunc illustrissimus Princeps Io. Albertus Dux Megalburgensis cet. vt suis quoque pueris et toti posteritati prospiceret, auctore clarissimo viro Andrea Mylio Suerinum arcessiuit. Quo quidem in oppido Scholam Dabercusius aperuit non ignobilem, et, quantum docendo possêt singulari fide et felicitate quadam sua reapse satis declarauit. Quidam igitur ex Dabercusii discipulis Misnensibus, eum relicta Misnia in littus Balthicum peruenire potuisse miratur, et ex eo causam mutatæ conditionis inquirat. Tomo eodem III citatur Panegyricus Boceri de restaurata Academia Rostochiensis ad Ducem Megapolæum; sed eum vsurpare mihi non contigit.

§. XXII.

Restat, vt aliquid de prælectionibus Boceri academicis addam, et subiungam elogia, quibus doctissimi viri Bocerum celebrarunt. Publice Virgilio Libros VI. Aeneidos enucleauit, rationem versuum faciendorum e tabulis Iohannis Murmelii commonstrauit, Cæsaris commentarios de bello Gallico explicauit, quorum libro quinto est immortalus. Erudita programmata, quibus partim soluta, partim ligata oratione ciues Academiæ ad explicationes suas inuitauit, ephemerides Posselianaë conseruarunt. Iudicia doctorum virorum de Bocero, præter ea, quæ superioribus sparsim intermiscui, quatuor adhuc adferam. Primum est Dauidis Chytræi ex epistola ad Henricum Meibomium: *Habui, inquit, et in hac Rostochiensis academia collegam et amicum*
Io-

Iohannem Bocerum prope Mindam in Westfalia natum, cuius ingenii felicissimi ubertatem crebro admiratus sum, dum post cœnam sæpe ac Ennii exemplo bene potum, magnam optimorum versuum copiam fundere sine ullo labore et sine litteris (substituerunt quidam Lituris; sed respicit Chytræus ad Cic. Orat. pro Archia poëta c. VIII. Quoties ego hunc vidi, cum litteram scripsisset nullam magnum numerum optimorum versuum de his ipsis rebus, quæ tum agerentur, dicere ex tempore?) viderem, cum mihi matutinis horis magna animi intentione lucubranti, et multa subinde delenti ac retexenti vix extundere aliquid in soluta oratione liceat, iterum legi non indignum. Alterum est Ioannis Caselii elogium in Epistola ad Ioannem Reccium imperialis Reipublicæ Goslariensis confulem: *Et ipse Westphalos viros doctissimos noveram sane multos, et celebrari a bonis audieram plures, e quibus erant precipui et memoriæ consecrandi, si quis scribendo tantum valeat, Tulichius, Riius, Burenius, Glandorpius, Arsenius, Dabercusius, BOCERVS, Roleuinckius, Lenicerus, Orestes, Pollius, Reimeccius, quos ego in litteris admodum probavi omnes, plerosque noui, cum pluribus non vulgarem, cum vno atque altero singularem amicitiam colui, vni atque alteri fui carissimus.* Pergit deinde pluribus interiectis: *Colui autem amicitiam cum IOANNE BOCERO ad Varnum non minus, quam ante ad Albim et ad Viadrum; quem ego non doctum solum, sed et integrum, et recte sentientem de educatione in litteris cognoueram. Interpretabatur splendide poetas, idque ad veterum rationem, quam solam esse veram iudicabat, in noua inesse futilem ostentationem, nihil solidæ eruditionis sæpe clamitans. Sed et reliquit ingenii monumenta, cum alia, tum elegias, quibus reges Daniæ descripsit, facili nec inculto carmine.* Tertium encomium est, quod Bocero tribuit Sebastianus Bacmeiterus V. D. M. in continuatione annalium

Herulorum ac Vandalorum libr. VIII. cap. I. Tomo I. Monumentorum ineditorum pag. 344. *JANVS*, inquit, *BOCERVS* poeta doctus et elegans, atque in Academia Roztockienſi poſtea ordinarius Poet. Prof. famoſiſſimus, in libris ſuis quos de Origine et rebus geſtis Ducum Megalb. nitidiſſimis verſibus conſcripſit, tale elogium Henrico noſtro pacifico erexit: *Vtilior Princeps etc.* Quartum denique teſtimonium perhibet Clemens ab Achtefelt Amersfordienſis, qui anno 1558 idibus Nouembris vltimum vale Roſtochienſi academiæ elegia quadam dicens, his verbis Bocerum adloquitur:

Ergo vine valeque diu DIVINE BOCERE,

Quo non minus habet patria terra decus:

Sis memor vsque mei: nam te CVLTISSIME VATES

Ernet e noſtro pectore nulla dies.

Præterea Ioannes Schofferus, qui elegiam, qua ſera gratulatione nuptias Boceri celebrauit, ita exorſus eſt:

Inclyte Muſarum Phœbique, Bocere, ſacerdos,

O Aganippai maxime fontis honor!

reliquit nobis in inſignia Ioannis Boceri, quæ Venus et ſtella erant, elegans epigramma ſequens:

Non Dea, que Martem gremio turpiſſima fouit,

Gæſtatur clypeo, docte Bocere, tuo:

Sed que dulce rubens, et purior omnibus aſtris,

Suppeditat vati ſcripta venuſta, Venus,

Hæc tibi naſcenti radiis felicibus orta,

Innumeras Veneres officioſa dedit,

Vnde tua vini ſpirant e voce lepores,

Et blanda charites, et bene comtus amor.

Hæc ſunt, humaniſſime Lector, quæ ego alienigena de poeta Mindenſi præſtantiſſimo Tecum communicare volui.

Scripta

Scripta eius minora, et hoc ipso rariora, DEO volente, per fasciculos a me expectabis, lectis vero iis, quæ in medium protuli, mecum exclamabis:

O GENITRIX TANTI VATIS WESTPHALIA GAVDE!

* * * * *

Quandoquidem ex Amplissimi Senatus Mindensis instituto, singulis bienniis solenne exercitium oratorium in auditorio Gymnasii maiori est præfinitum, iuvenes primi ordinis selecti decem, qui dotibus ingenii, industria morumque modestia mihi haud tenuem spem ostendunt, ideoque sunt carissimi, de variis argumentis poeticam attingentibus sequenti ordine verba facient:

1. IO. DANIEL FRID. STOCKMEIER, *Hagensis*, de Seculis poëticis apud Græcos ex Vellej. Paterculi Lib. I. c. XVI. Germ.
2. HENR. CONRADVS SCHENCKE, *Vflenia-Lippiacus*, de Seculis poëticis apud Romanos. Germ.
3. GEORGIUS PHILIPPVS QVADE, *Mindanus*, de Laudibus poëtices. Carmine Germanico.
4. IO. TOBIAS HENR. WIEGLEB, *Tenstadio-Saxo*, de Seculis poëticis apud Germanos. Germ.
5. IO. CHRISTOPHORVS FVCHS, *Bilefelda-Rauensb.* de antiquitate Poëtarum. Latine.
6. CAROLVS CHRISTIANVS LÛDERVS, *Mindensis*, de dignitate poetarum. Gallice.

7. Io.

QK In 1363

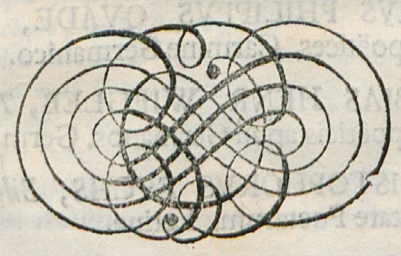
x374846
VD18

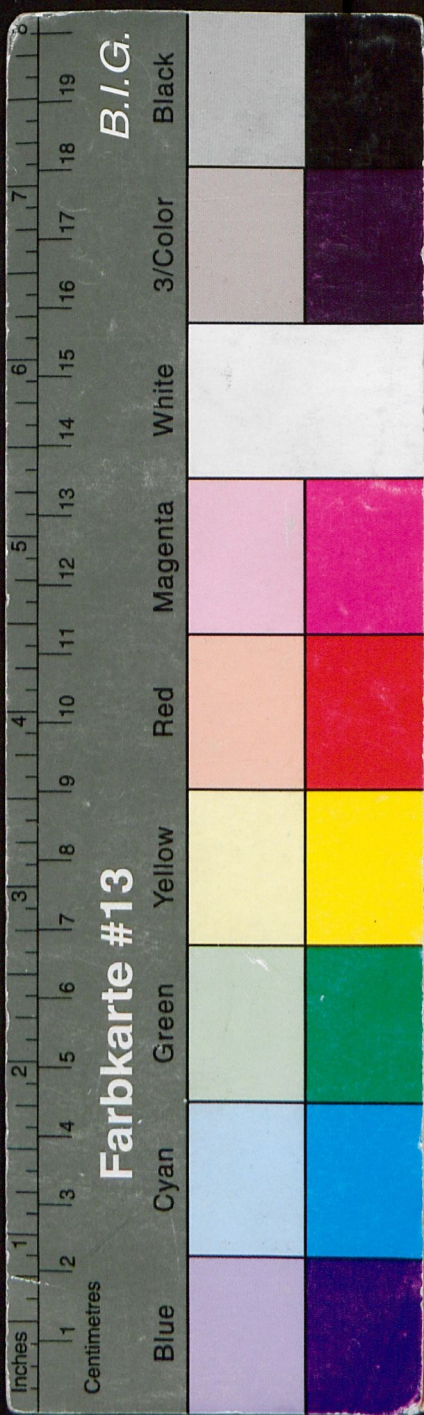
48

22) o (28

- 7. IO. HENR. GVILIELMVS HVDDIG, *Heruordienfis*, de vtilitate poetarum in scholis. Latine.
- 8. CHRISTIANVS GOTTLIEB BENEKE, *Hausberga-Mindenfis*, de poetarum paupertate. Latine.
- 9. IO. AVGVSTVS SAGITTARIVS, *Bilefelda-Rauenfb.* de vtilitate poetices in Republica. Latine.
- 10. RVDOLPHVS CAROLVS FRID. OPITIVS, *Mindanus*, Beneficia, quæ per centum continuos annos, sub imperio Sereniffimæ, Potentiffimæ et Clementiffimæ DOMVS BRANDENBVRGICÆ, Mindenfis principatus percepit, laudibus celebrabit, et auditoribus gratiasaget, vernacula.

ILLVSTRES AC SVMME REVERENDOS, AMPLISSIMOS DOCTISSIMOSQVE rei litterariæ PATRONOS ET FAVTORES, vt hanc acroasin fua præfentia, die XXVII Aprilis hora nona in auditorio Gymnafii maiori, ad excitandam ftudiofæ iuuentutis induftriam, illuftrare non dedignentur, ea, qua par eft, obferuantia rogamus.

Chr. 525. 12.

B. m. 7

II n
7363

IOANNIS BOCERI,

POETAE MINDENSIS

PRAESTANTISSIMI,

VITAM, FATA ET SCRIPTA

ACCVRATIVS EXPONIT,

ET AD

ACTVM ORATORIVM

IN DIEM XXVII. APRILIS

ANNI cto lō cc L.

EOS, QVIBVS HVMANITATIS STVDIA CORDI
SVNT,

PEROFFICIOSE AC PERAMANTER
INVITAT

IOAN. CAROLVS OPITIVS

R. M. G.

MINDÆ, STANNIS ENAXIANIS.

